

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. J. Š., zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábřeží 6, proti žalovanému Celnímu ředitelství Brno, se sídlem v Brně, Koliště 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2003, čj. 6528-05/03-0101-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2005, čj. 30 Ca 331/2003 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2003, čj. 6528-05/03-0101-21, žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 13. 7. 2000, čj. 2586-0211/2000 (správně 2587-0211/2000) tak, že zvýšil původně vyměřenou částku dlužného cla a DPH.

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, přičemž brojil proti způsobu výpočtu nákladů na dopravu.

Krajský soud žalobu zamítl a své rozhodnutí odůvodnil tím, že náklady dopravy na místo, kde zboží vstupuje do tuzemska, nebyly v ceně skutečně placené zahrnuty, proto musely být ve smyslu § 75 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění platném do 31. 12. 1999, k ceně skutečně placené připočteny. Žalobce však

neprokázal skutečnou výši zmíněných nákladů, ač k tomu byl celním úřadem vyzván. Celní orgány proto správně určily skutečnou výši nákladů na dopravu podle § 17 písm. a) vyhlášky č. 135/1998 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 1999), a to na základě faktury o nákupu zboží, jednotné celní deklarace, deklarace údajů o celní hodnotě a na základě šetření italských státních orgánů.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl uvedený rozsudek včasnou kasační stížností opírající se o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že krajský soud měl přihlídnout k jeho námitkám prokazujícím nesprávný výpočet přepravních nákladů správním orgánem tak, jak blíže popsal v žalobě, neboť tento výpočet neodpovídá reálným dopravním nákladům v zahraničí; takovýto dopočet je nedůvodný a nepřiměřený, nemající oporu v reálných objektivně přezkoumatelných přepravních nákladech. Správní orgán porušil svým postupem § 76 odst. 1 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e) celního zákona, neboť do celní hodnoty zahrnul i náklady na dopravu vína ze zahraničí. Dále porušil § 66 odst. 4 písm. b), § 70 odst. 1 písm. c) celního zákona, protože stěžovatel v průběhu správního řízení prokázal, že hodnota dováženého vína i přepravních nákladů je velmi blízká. A dále mělo dle stěžovatele ministerstvo stanovit podle § 75 odst. 5 celního zákona vyhláškou způsob určování nákladů dopravy uvedený v odst. 1 písm. e). Toto však učiněno nebylo, což nemůže jít k tíži stěžovatele. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu uplatněných námitek, přičemž předesílá, že k obdobné věci se již vyjádřil, a to např. v rozhodnutích ze dne 8. 2. 2007, čj. 7 Afs 14/2006, či ze dne 22. 7. 2005, čj. 7 Afs 51/2005.

Ze správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 14. 3. 1997 stěžovatel podal písemné celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží, červeného vína z čerstvých hroznů, do režimu volného oběhu, což celní orgán učinil. Rozhodnutím Celního úřadu Břeclav ze dne 13. 7. 2000, čj. 2587-0211/2000, byl stěžovateli doměřen celní dluh skládající se ze cla a z daně z přidané hodnoty. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že z provedeného správního řízení vyplynulo, že prodejní cena vína byla dodavatelem celního dlužníka na jeho požadavek nezákonně rozepsána tak, že byla snížena skutečná hodnota zboží, neboť o tuto částku byla zvýšena hodnota dopravy, a to jak do České republiky, tak i po České republice. Celní úřad posoudil toto rozepsání jako záměrně chybné deklarování výše celní hodnoty zboží dle § 66 odst. 1 celního zákona, neboť o takto nezákonně sníženou hodnotu navýšil nově stanovenou celní hodnotu dovážené komodity. K odvolání stěžovatele bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím správního orgánu, které bylo ale následně k žalobě stěžovatele zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2003, čj. 30 Ca 528/2000 - 22. Proto správní orgán vydal nové rozhodnutí, které je předmětem přezkumu, v němž se řídil závazným právním názorem krajského soudu tak, že nově stanovený celní dluh snížil o náklady dopravy po České republice.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“), za předpokladu, že jsou odlišeny od ceny skutečně placené nebo ceny, která by měla být za dovezené zboží zaplacená, nezapočítávají se do celní hodnoty náklady na dopravu zboží v tuzemsku po jeho příchodu na místo, kde vstoupilo do tuzemska.

Dle § 66 odst. 1 celního zákona je základem pro vyměření cla celní hodnota. Celní hodnota se zaokrouhluje na celé koruny nahoru a podle odst. 2 je celní hodnotou dováženého zboží je převodní hodnota, to je cena skutečně placená nebo která má být zaplacená za zboží, prodané pro vývoz do tuzemska, upravená podle § 75 a 76 uvedeného zákona, za předpokladu dalších zákonem stanovených podmínek.

Stěžovatel v prvé řadě namítal, že krajský soud měl přihlídnout k jeho námitkám týkajícím se výpočtu dopravních nákladů uvedených v žalobě. Stěžovatel v žalobě poukázal na skutečnost, že správní orgán při výpočtu kalkuloval pouze vnitrostátní dopravu z Míkulova do Prahy, přičemž při sjednávání kontraktu byla dohodnuta doprava až do Chomutova. Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uzavřel, že s ohledem na znění § 75 odst. 1 písm. e) celního zákona se při určení celní hodnoty podle § 66 téhož zákona připočtou k ceně skutečně placené nebo ceně, která má být za dovezené zboží zaplacená, náklady dopravy dováženého zboží na místo, kde zboží vstupuje do tuzemska, nejsou-li zahrnuty v ceně skutečně placené nebo která má být zaplacená. V podstatě tak dospěl k názoru, že se náklady na dopravu zboží v tuzemsku neuplatní. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že názor krajského soudu je obecně správným, avšak v souzené věci je určení výše nákladů dopravy v tuzemsku pro určení celní hodnoty dováženého zboží důležitou skutečností, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že cena, za kterou stěžovatel nakupoval předmětné zboží, byla neúměrně snížena s tím, že byly zvýšeny náklady na dopravu; to vše za účelem snížení celní hodnoty dovážené komodity a ve svém důsledku tak i stanoveného cla. Proto cena dopravy, kterou stanovil svým rozhodnutím správní orgán, se v konečném efektu promítla do celní hodnoty dováženého zboží, neboť čím nižší byla tato cena, tím vyšší byla stanovená celní hodnota. Správní orgán vzal totiž jako základní sumu pro stanovení celní hodnoty celkovou cenu zboží, kterou snížil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) celního zákona o náklady dopravy v rámci České republiky. Z listinných důkazů nevyplývá, že by dovážené zboží mělo být dopravováno jinam než do Prahy, a je třeba zdůraznit, že stěžovatel nejenže v průběhu správního řízení neprokázal, že by zboží mělo být dopraveno na jiné místo, nýbrž ani tuto skutečnost v celním řízení netvrdil.

Nejvyšší správní soud k námitce týkající se výše nákladů na dopravu v zahraničí uvádí, že správní orgán při určení výše nákladů dopravy zboží v zahraničí vycházel zcela ze zprávy Ministerstva financí Itálie ze dne 8. 1. 1998, která je součástí spisu. Stěžovatel měl možnost tuto zprávu a dále i zjištění učiněná na jejím základě ve správním řízení rozporovat či předkládat důkazy tuto zprávu zpochybňující, což však neučinil, a proto bylo použití této zprávy jako důkazního prostředku v celním řízení zcela v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu plně ob stojí i náklady dopravy vykalkulované správním orgánem na základě této zprávy.

K ostatním stížným námitkám týkajícím se porušení § 75 odst. 1 písm. e), § 66 odst. 4 písm. b), § 70 odst. 1 písm. c) a § 75 odst. 5 celního zákona Nejvyšší správní soud

s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, neboť porovnáním obsahu žaloby - jejíž doplnění ze dne 14. 11. 2003 nezohlednil s ohledem na uplynutí lhůty pro její doplnění stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. - a kasační stížnosti bylo zjištěno, že se jedná o nové skutečnosti.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání (§ 109 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu